

Toamnă!...Eternă nostalgie

Lucian Tatar

Coboară din soare,calească de aramă
cu biciul de foc și murgi fără seamă
pârjolește câmpuri,dansând fără teamă,
cu sufletul cald,cu sufletul rece,
arde orizontul ,când biciul ei trece...
Lovește în visuri pierdute în vară,
dă amăgirii un sculptor de seară,
palatul e-o stâncă,coroană e bruma,
visul este ploaia,răzbunarea furtuna,
iubirea e vântul ce bate întruna!
Se-așează peste lume cu o cadență vie
mușcând frunza verde ,cu straiul de gheață,
Ești tu,bună doamnă!...
Toamnă !...Eternă nostalgie!

Treci peste umbre ,cu corpul de ceață
amiaza te prinde-n veșmântul de-aramă
o fiică pierdută în strugurul din vie
pierdută în lanuri de plină bogăție,
cu biciul de foc și murgi fără seamă,
esența vieții o faci atât de vie,
iubirea se naște eternă făclie,
din stelele nopții,ce cad în dimineață
frunza de vie o pictezi ruginie,
cât zgomot de păsări ,câte liniști în ceață!
Ești tu ,bună doamnă!...
Toamnă!...Eterna nostalgie!

Autor: Lucian Tătar -Poezie